॥ अथ चतुर्दशोऽध्यायः ॥

शुक उवाच ॥ निशम्य कौशारविणोपवर्णितां हरेः कथां कारणसूकरात्मनः ।
पुनः स पप्रच्छ तमुद्यताञ्जलिर्न चातितृप्तो विदुरो धृतव्रतः ॥ १ ॥

विदुर उवाच ॥ तेनैव तु मुनिश्रेष्ठ हरिणा यज्ञमूर्तिना ।
आदिदैत्यो हिरण्याक्षो हत इत्यनुशुश्रुम ॥ २ ॥
तस्य चोद्धरतः क्षौणीं स्वदंष्ट्राग्रेण लीलया ।
दैत्यराजस्य च ब्रह्मन् कस्माद्धेतोरभून्मृधः ॥ ३ ॥
मैत्रेय उवाच ॥ साधु वीर त्वया पृष्टमवतारकथा हरेः ।
यत् त्वं पृच्छसि मर्त्यानां मृत्युपाशविशातनीं ॥ ४ ॥
ययोत्तानपदः पुत्रो मुनिना गीतयार्भकः ।
मृत्योः कृत्वैव मूर्ध्न्यङ्घ्रिमारुरोह हरेः पदं ॥ ५ ॥
अथात्रापीतिहासोऽयं श्रुतो मे वर्णितः पुरा ।
ब्रह्मणा देवदेवेन देवानामनुपृच्छतां ॥ ६ ॥
दितिर्दाक्षायणी क्षत्तर्मारीचं कश्यपं पतिं ।
अपत्यकामा चकमे संध्यायां हृच्छयार्दिता ॥ ७ ॥
इष्ट्वाग्निजिह्वं पयसा पुरुषं यजुषां पतिं ।
निम्लोचत्यर्क आसीनमग्न्यागारे समाहितं ॥ ८ ॥
दितिरुवाच ॥ एष मां त्वत्कृते विद्वन् काम आत्तशरासनः ।
तुनोति दीनां विक्रम्य रम्भामिव मतङ्गजः ॥ ९ ॥